РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
15 У. 17035/14
18.02.2016. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Михајлом Ралићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., коју заступа пуномоћник Иван Д. Савић, адвокат из Београда, ул. Вукице Митровић број 16, поднетој против туженог Секретаријата за имовинско – правне послове града Београда, Сектора за другостепени управни поступак, ради поништаја решења XXI-05 број 356-937/2014 од 08.12.2014. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа, одржаној дана 18.02.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ ОДБИЈА**.
II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбија се жалба тужиље изјављена против решења грађевинског инспектора Одељења за инспекцијске послове Општинске управе Градске општине Звездара у Београду III број 356-365/2014 од 26.08.2014. године. Ожалбеним решењем, ставом 1. диспозитива је наложено тужиљи као инвеститору радова да у року од једног дана од дана пријема тог решења уклони објекат спратности По+П+1+Пк, величине у основи за 9,39 м x 11,40 м + 5,41 м + 6,82 м све укупно три стана, изграђен без грађевинске дозволе на катастарској парцели ... КО ... у ул. ...број ... у .... Према ставу 2. диспозитива ово решење се односи и на делове објекта који нису описани у решењу о уклањању, а настали су након састављања забележбе и чине једну грађевинску целину; према ставу 3. диспозитива уколико странка сама не изврши обавезу из 1. става диспозитива тог решења исто ће се извршити принудним путем преко другог лица – правног лица са којим Градска општина Звездара има закључен уговор о рушењу принудним путем бесправно подигнутих објеката за потребе Градске општине Звездара, а све о трошку извршеника чији ће износ бити утврђен посебним закључком, а према ставу 4. истог диспозитива жалба изјављена на решење не одлаже његово извршење.

У тужби поднетој Управном суду дана 31.12.2014. године, тужиља оспорава законитост решења туженог органа од 08.12.2014. године, из свих законом дозвољених разлога. Наводима тужбе указује да је на месту где се налази садашњи објекат имала кућу која је носила број ... у ул. ..., на парцели ... КО ..., да је 1988. године вршила реконструкцију и доградњу наведеног објекта и да је у вези са изведеним радовима поднела захтев за легализацију, те да је поступак легализације, који се води код Секретаријата за послове легализације – Сектор за подручје општина Стари град, Врачар, Савски венац и Звездара XXXI-12 број 351.21-56624/2010, у завршној фази и треба да закључи уговор са Дирекцијом

за грађевинско земљиште. Сматра да је повређен материјални закон, јер је требало применити члан 197. Закона о планирању и изградњи који прописује да рушење објеката који су изграђени односно реконструисани или дограђени без грађевинске дозволе односно одобрења за изградњу до дана ступања на снагу овога закона неће се вршити нити ће се за те објекте доносити решење о уклањању до правноснажног окончања поступка легализације, а како је у конкретном случају поступак легализације у завршној фази сматра да није било основа да грађевински инспектор наложи уклањање објекта, па је донета одлука супротна члану 197. Закона о планирању и изградњи. Надаље, тужиља у тужби указује на члан 33. Закона о легализације, којим је прописано да се рушење објекта који су изграђени односно реконструисани или дограђени без грађевинске дозволе односно одобрења за градњу до дана ступања на снагу овог закона неће извршавати до правноснажног окончања поступка легализације. Предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, а туженог обавеже да тужиљи надокнади трошкове овога поступка.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

По разматрању списа предмета, оцени навода тужбе и одговора на тужбу, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из образложења оспореног решења и списа предмета види да је грађевински инспектор првостепеног органа у спроведеном поступку, увиђајем на лицу места у ул.... у ..., дана 15.07.2014. године, утврдио и записником број 356-365/14 од 15.07.2014. године, констатовао да је тужиља, као инвеститор, без грађевинске дозволе порушила стари објекат од 59 м2, приземни са подрумом још 1988. године и на месту тог објекта без грађевинске дозволе изградила нов објекат димензија ближе описаних у том записнику од 15.07.2014. године. У наведеном записнику грађевински инспектор је констатовао да је тужиља поднела захтев за легализацију, број 351.21-56624/2010, а записник је потписан од стране инвеститора, овде тужиље и грађевинског инспектора. На основу тако утврђеног чињеничног стања првостепени орган је решењем III број 356-365/2014 од 26.08.2014. године, применом члана 176. став 1. тачка 1. Закона о планирању и изградњи, одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 176. став 1. тачка 1. Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС”, бр. 72/09 и 24/11), којом је прописано да је грађевински инспектор овлашћен да наложи решењем уклањање објекта или његовог дела ако се објекат гради, или ако је његово грађење завршено без грађевинске дозволе, Управни суд налази да је тужени орган правилно закључио да је првостепено решење, којим је тужиљи наложено уклањање објекта ближе описаног у диспозитиву ожалбеног решења донето на основу правилно утврђеног чињеничног стања и правном применом наведене законске одредбе. При томе је тужени у образложењу оспореног решења за донету одлуку дао довољне и јасне чињеничне и правне разлоге које у свему прихвата и овај суд. Како тужиља наводима тужбе није довела у сумњу чињенице утврђене у поступку, који је претходио доношењу оспореног решења да су радови чије је уклањање наложено првостепеним решењем изведени без грађевинске дозволе, а што је констатовано записником сачињеним од стране грађевинског инспектора који је тужиља потписала без примедби, то су по оцени суда, наводи тужбе без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари.

Суд је ценио наводе тужбе којима се указује да је повређен материјални закон тиме што није примењен члан 197. Закона о планирању и изградњи, па налази да ови наводи нису основани. Ово из разлога што је наведена законска одредба престала да важи, сагласно одлуци Уставног суда објављеној у „Службеном гласнику РС”, број 50/13 од 07.06.2013. године, којом је утврђено да одредбе члана 185. до 200. Закона о планирању и изградњи нису у сагласности са Уставом и да престају да важе даном објављивања одлуке у "Службеном гласнику Републике Србије" односно 07.06.2013. године. Како се из списа види да је првостепено решење донето 26.08.2014. године, а оспорено решење дана 08.12.2014. године, то наведена законска одредба није била на снази у време решавања, те није могла бити примењена као правни основ решавања ове управне ствари.

Оцењујући наводе тужбе који су истицани и у жалби, Управни суд налази да је тужени орган правилно у образложењу оспореног решења оценио да нису од утицаја на другачије решење ове управне ствари жалбени наводи којима се указује да нису испуњени услови за доношење ожалбеног решења јер је тужиља поднела захтев за легализацију и позивање на одредбу члана 33. Закона о легализацији објектата. Наиме, одредбом члана 33. Закона о легализацији објеката („Службени гласник РС”, бр. 95, 117/14), прописано да се рушење објеката који су изграђени односно реконструисани или дограђени без грађевинске дозволе, односно одобрења за изградњу до дана ступања на снагу тог закона, неће извршити до правноснажног окончања поступка легализације. Из наведене законске одредбе произлази да чињеница да ли је поступак легализације у току није од утицаја на оцену правилности и законитости одлуке коју је грађевински инспектор донео применом члана 176. став 1. тачка 1. Закона о планирању и изградњи, што је предмет овог управног спора, већ да сходно наведеној одредби 33. Закона о легализацији, ова чињеница може бити од утицаја у поступку спровођења принудног извршења наложене обавезе рушења објекта.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којим је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе, јер је чињенично стање потпуно и правилно утврђено, а материјално право правилно примењено.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде применом члана 40. став 1. и 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” бр. 111/09), и донео одлуку као у ставу I диспозитива ове пресуде.

С обзиром на успех тужиље у овом управном спору, суд је одбио као неоснован њен захтев за накнаду трошкова спора и одлучио као у ставу II диспозитива пресуде на основу члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима сходном применом члана 150. и 153. Закона о парничном поступку.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 18.02.2016. године, 15 У. 17035/14

Записничар **Председник већа-судија**
Михајло Ралић,с.р. **Гордана Џакула,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП/АМ